

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **V. S.**
zastoupená advokátkou JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D.
sídlem Husova 25, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2017, č. j. 11610/17/5100-31461-701942,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Aleně Prchalové, Ph.D., **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým k odvolání žalobkyně změnil platební výměr Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 30. 5. 2016, č. j. 1059211/16/2910-00460-305741, tak, že se žalobkyni vyměřuje daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 32 040 Kč. Daň byla vyměřena v souvislosti s převodem nemovitých věcí, zapsaných na listech vlastnictví č. x, x a x v k. ú. x, provedeného na základě kupní smlouvy, uzavřené mezi žalobkyní a Mgr. V. T., insolvenčním správcem dlužníka V. H., vlastníka předmětných nemovitých věcí, přičemž kupní cena předmětných nemovitostí měla být dle kupní smlouvy 801 000 Kč a dle článku VII. této kupní smlouvy měl být poplatníkem daně z nabytí předmětné nemovitosti v souladu s § 1 odst. 1 písm. a) zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, v rozhodném znění (dále jen „zákonné opatření“), nabyvatel, tedy žalobkyně. Změna výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobou napadeným rozhodnutím spočívala v odstranění slov „podle pomůcek“ z věty „se vyměřuje daň z nabytí nemovitých věcí.“ Žalovaný v rámci odvolacího řízení konstatoval, že správní orgán prvního stupně nemohl vyměřit daň podle pomůcek, neboť žalobkyně nebyla v předchozím řízení zcela pasivní a správní orgán prvního stupně měl k dispozici kupní smlouvu ze dne 3. 11. 2015, sp. zn. V-7357/2015-304 a vyrozumění katastrálního úřadu o provedení vkladu vlastnického práva k nemovitostem, převáděným touto smlouvou na žalobkyni. Za těchto okolností žalovaný konstatoval, že daň z nabytí nemovitosti nemohla být vyměřena podle pomůcek, zároveň však došel k závěru, že v dané věci existuje dostatek důkazních prostředků proto, aby byla daň vyměřena dokazováním. Následně žalovaný seznámil žalobkyni s odlišným právním názorem a s provedeným dokazováním a z něj vyplývajícími závěry. Žalovaný zároveň popřel, že by byl předmětný převod vlastnického práva k nemovitým věcem osvobozen od daně z nabytí nemovitosti dle § 9 odst. 1 písm. a) zákonného opatření, neboť ze skutkového stavu vyplývá, že v rámci insolvenčního řízení s V. H. nedošlo k reorganizaci ve smyslu zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) žalobkyně navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobkyně předně uvádí, že insolvenční správce dlužníka donutil žalobkyni uzavřít kupní smlouvu, navzdory tomu, že je žalobkyně věřitelkou V. H. Jedná se tak o reorganizaci a prodej pod nátlakem. Jelikož probíhá řízení o určení formy převodu vlastnictví v této věci, je dle žalobkyně předčasné, aby správce daně uplatnil daň z nabytí nemovitosti, jestliže o převodu není definitivně rozhodnuto, včetně formy převodu.
4. V doplnění žaloby pak žalobkyně uvádí, že žalovaný v odvolacím řízení změnil formu zjištění daňové povinnosti z daně vyměřené pomůckami na daň vyměřenou dokazováním, aniž by dokazování provedl, včetně umožnění výkonu práv žalobkyně. Z toho důvodu je rozhodnutí žalovaného nesprávné, neboť vychází z nesprávně zjištěného stavu věci. Žalobkyně dále tvrdí, že správní orgán prvního stupně v průběhu daňového řízení omezil žalobkyni na jejích právech předkládat důkazní prostředky v rámci dokazování a právu na vyjádření ke zjištěním správce daně. Podle § 93 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“), lze dle žalobkyně jako důkazní prostředek

použít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutkový stav věci. Jediným omezením je legálnost získání potřebných důkazů. Správní orgán prvního stupně však nepřipustil tvrzení a důkazy žalobkyně, ani její důkazní návrhy nezohlednil, a to z důvodu formalistického a nesprávného výkladu a aplikace § 70 a násl. daňového řádu, neboť správní orgán prvního stupně považoval většinu podání žalobkyně, učiněných v elektronické podobě se zaručeným elektronickým podpisem, za neúčinná, neboť nebyla podána skrze technické zařízení správce daně či datovou schránkou. Takový postup je dle žalobkyně nezákonný, neboť žalobkyně zaslala předmětná podání na e-mailovou adresu elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně a dostatečně se identifikovala zaručeným elektronickým podpisem, což je postup v souladu s § 70 a násl. daňového řádu.

5. Žalobkyně dále rozporuje procesní postup správního orgánu prvního stupně, který měl postupovat v rozporu se zásadami daňového řízení a fungování státní správy, zejména s § 5 odst. 3, § 6 odst. 3, § 7 a násl. daňového řádu. Z důvodu nesprávného úředního postupu došlo k porušení práv žalobkyně, k nesprávnému kontrolnímu zjištění a zjištění skutkového stavu věci.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukazuje na shodu žalobních námitek s námitkami, uplatněnými žalobkyní již v průběhu odvolacího řízení, přičemž odkazuje na argumentaci, obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný především poukazuje na skutečnost, že předmět daně z nabytí nemovitých věcí podle § 2 zákonného opatření vznikl nabytím nemovitých věcí žalobkyní na základě kupní smlouvy ze dne 3. 11. 2015, sp. zn. V-7357/2015-304. V daném případě poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je žalobkyně dle ujednání v čl. VII bodu 7. předmětné kupní smlouvy v souladu s § 1 odst. 1 písm. a) zákonného opatření. Jelikož žalobkyně nepodala ve stanovené lhůtě daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, vyměřil daň dle § 19 písm. a) zákonného opatření správní orgán prvního stupně daň podle základu daně, odpovídajícího zvláštní ceně dosažené prodejem nemovité věci mimo dražbu v rámci insolvenčního řízení, tj. částce 801 000 Kč. Vzhledem k tomu, že daň z nabytí nemovitých věcí činí 4 % ze základu daně, vyměřil správní orgán prvního stupně žalobkyni daň ve výši 32 040 Kč.
7. Ve vztahu k námitce žalobkyně, že jí bylo nesprávným úředním postupem znemožněno předkládat důkazní prostředky a vyjadřovat se ke zjištěním správce daně žalovaný uvádí, že podání ve smyslu § 70 odst. 1 daňového řádu musí být učiněno dle § 71 odst. 1 daňového řádu písemně, ústně do protokolu, nebo elektronicky, a sice datovou zprávou, podepsanou uznávaným elektronickým podpisem, prostřednictvím datové schránky nebo s ověřenou identitou podatele způsobem, kterým se lze přihlásit do jeho datové schránky (kvalifikované daňové podání). Dle § 71 odst. 3 daňového řádu pak existuje ještě možno učinit tzv. nekvalifikované daňové podání, učiněné vůči správci daně bez uznávaného elektronického podpisu či za použití jiných přenosových technik, které je správce daně způsobilý přijmout, pokud je toto podání do 5 dnů ode dne, kdy došlo správci daně, potvrzeno nebo opakováno kvalifikovaným způsobem. Dle § 73 odst. 2 daňového řádu platí, že podání, které je učiněno prostřednictvím datové zprávy se přijímá na technickém zařízení správce daně nebo prostřednictvím datové schránky správce daně. Technickým zařízením správce daně je přitom aplikace Elektronické podání pro Finanční správu (EPO), dostupná na adrese www.daneelektronicky.cz, odkaz na niž je dostupný i prostřednictvím

webových stránek Finanční správy České republiky. Dále je na webových stránkách jednotlivých orgánů Finanční správy uvedena ještě e-mailová adresa ve tvaru podatelnaXXYY@fs.mfcr.cz, která však neslouží k zasílání daňových podání, a tato skutečnost je u e-mailové adresy také uvedena. Jestliže proto žalobkyně činila daňová podání prostřednictvím e-mailové adresy podatelna2910@fs.mfcr.cz, jednalo se o nekvalifikovaná podání, která měla žalobkyně povinnost potvrdit nebo zopakovat kvalifikovanou formou v souladu s § 71 odst. 3 daňového řádu do 5 dnů ode dne, kdy tato podání došla správci daně, což žalobkyně neučinila, ačkoliv na to byla po učinění každého nekvalifikovaného podání výslovně upozorněna správním orgánem prvního stupně. Vzhledem k těmto skutečnostem musel správní orgán prvního stupně považovat nekvalifikovaná, nezopakovaná či nepotvrzená podání žalobkyně považovat po uplynutí prekluzivní pětidenní lhůty za neúčinná v souladu s § 71 odst. 3 daňového řádu.

8. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně cituje doktrinální názor, vyjádřený v komentáři k § 71 daňového řádu (viz Baxa, J. a kol. *Daňový řád. Komentář*, Praha: Wolters Kluwer 2011), který dle žalobkyně podporuje její tvrzení, že podání, učiněná v elektronické podobě, jež byla opatřena zaručeným elektronickým podpisem, vydaným certifikační autoritou, jsou kvalifikovaným podáním ve smyslu § 71 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán prvního stupně je povinen činit informace o způsobu zasílání daňových podání srozumitelně, přičemž není povinností daňových subjektů zjišťovat, jakým způsobem se má činit daňové podání v případě, že tato informace srozumitelně podána nebyla. Zároveň má dle žalobkyně správní orgán prvního stupně poučovací povinnost vůči daňovým subjektům, stejně jako povinnost umožnit daňovým subjektům výkon jejich práv. Žalobkyně dále uvádí, že ze strany insolvenčního správce došlo k nesprávně využitému institutu kupní smlouvy, když žalobkyně v podstatě pouze vypořádávala pohledávku za V. H. v rámci insolvenčního řízení. Dle žalobce tak základem daně měla být částka 314 986 Kč (od výše kupní ceny 801 000 Kč měla být odečtena částka 486 000 Kč, kterou žalobkyně následně obdržela v rámci insolvenčního řízení s V. H. jako jeho věřitelka).

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejících jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
10. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobkyně s právním názorem žalovaného (a správce daně) ohledně zákonnosti vyměření daně z nabytí nemovité věci, když jí daňová povinnost vznikla v souvislosti s převodem předmětných nemovitých věcí na základě kupní smlouvy, uzavřené s insolvenčním správcem, ačkoliv byla žalobkyně také věřitelkou úpadce, jehož majetek tento insolvenční správce spravoval.
11. Krajský soud předně ve vztahu k námitkám žalobkyně uvádí, že z žádného důkazu ani ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně šikanózním jednáním či pod nátlakem byla donucena uzavřít smlouvu o koupi předmětných nemovitostí. Určení lhůty pro uzavření kupní smlouvy výborem věřitelů je zcela legálním postupem v insolvenčním řízení, proto takové jednání nemůže být nikomu kladeno k tíži. Pokud žalobkyně nechtěla uzavřít v tak krátkém časovém období kupní smlouvu, mohla využít svého postavení věřitele úpadce a vyčkat na prodej předmětných nemovitostí třetí osobě, přičemž jeho výtěžek by následně sloužil k vypořádání pohledávky úpadce vůči žalobkyni. Tento postup však žalobkyně

nezvolila a dobrovolně uzavřela kupní smlouvu s insolvenčním správcem V. H. Ve vztahu k tvrzení žalobkyně, že se v dané věci jednalo o reorganizaci, krajský soud uvádí, že z obsahu správního spisu, zejména z usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 12. 2014, č. j. KSCB 27 INS 2752/2015-B-32, je zjevné, že úpadek V. H. byl řešen oddlužením, konkrétně zpeněžením majetkové podstaty. Zjevně tak nebyl úpadek V. H. řešen reorganizací, a nemohl se proto uplatnit důvod pro osvobození od daně z nabytí nemovitosti ve smyslu § 9 odst. 1 písm. a) zákonného opatření. Ani tato námitka žalobkyně proto není důvodná.

12. Pokud jde o námitky žalobkyně zpochybňující správnost procesního postupu tím, že správní orgán prvního stupně neprovedl v řízení žádné dokazování a že žalovaný změnil právní kvalifikaci vyměření daně podle pomůcek na vyměření daně pomocí dokazování, aniž by sám dokazování doplnil, ani tyto námitky krajský soud neshledává důvodné. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, z jakého důvodu žalovaný neshledal postup vyměření daně z nabytí nemovitostí podle pomůcek v dané věci za použitelný, přičemž vycházel zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které není-li daňový subjekt v předchozím řízení zcela nečinný, nelze k vyměření podle pomůcek přistoupit [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 4 Afs 170/2015-42, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná rovněž na www.nssoud.cz]. V nyní projednávané věci žalobkyně zcela nečinná nebyla, neboť reagovala dvěma e-maily, kterými sdělila správnímu orgánu prvního stupně svůj názor na podání daňového přiznání. Proto žalovaný shledal, že daň z nabytí nemovitostí musela být vyměřena dokazováním, zároveň však dle žalovaného správní spis obsahoval dostatek důkazů k vyměření daně dokazováním. Tento procesní postup shledává krajský soud v souladu s daňovým řádem a nelze přisvědčit názoru žalobkyně o jeho nesprávnosti či dokonce nezákonnosti. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalovaný použil jako důkazy k vyměření daně údaje, které v předchozím řízení použil správní orgán prvního stupně jako pomůcky k vyměření daně, přičemž s takovým postupem žalobkyni seznámil, a navíc veškeré důkazní prostředky, použité žalovaným v řízení o odvolání, jsou obsaženy ve veřejných rejstřících.
13. Stejně tak se krajský soud neztotožňuje s námitkou žalobkyně vztahující se k jejím podáním v průběhu daňového řízení, která považoval správní orgán prvního stupně za neúčinná. Podle § 73 odst. 2 daňového řádu *„podání, které je učiněno prostřednictvím datové zprávy s využitím dálkového přístupu, se přijímá na technickém zařízení správce daně nebo prostřednictvím datové schránky správce daně.“* Technickým zařízením se přitom myslí aplikace elektronické podatelny (EPO), když ostatně stejný způsob přijímání daňových podání používal správce daně již za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jenž byl nahrazen daňovým řádem. Krajský soud k tomu zdůrazňuje, že k obdobné otázce se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2008, č. j. 1 Ans 8/2008-105, v němž Nejvyšší správní soud rozhodoval ve skutkově obdobné věci, když správním orgánem prvního stupně i odvolacím orgánem bylo shodně považováno odvolání stěžovatele za neúčinné, neboť nebylo doplněno ve vymezené době kvalifikovaným způsobem, přestože jej stěžovatel učinil se zaručeným elektronickým podpisem na e-mailovou adresu podatelna@os2.os.ds.mfcr.cz. Nejvyšší správní soud přitom vyjádřil právní názor, že *„jako zásadní je zde nutno shledat skutečnost, že podle § 21 odst. 7 se elektronické podání (podání učiněné prostřednictvím datové zprávy) přijímá na společném technickém zařízení správců daně na adresu zveřejněnou správcem daně. Toto zařízení zajišťovalo (a i v současnosti stále zajišťuje) funkci elektronické podatelny pro*

všechny územní finanční orgány, a jeho zveřejněná (jak bylo v řízení prokázáno) adresa je <http://adis.mfcr.cz/adis/jepo/hlavni.htm>. Jestliže tedy žalobce nepostupoval podle § 21 odst. 7 daňového řádu a datovou zprávu opatřenou zaručeným elektronickým podpisem obsahující jeho odvolání nezaslal na zveřejněnou adresu společného technického zařízení správců daně, není z právního hlediska možné na takové podání hledět jako na elektronické podání se zaručeným elektronickým podpisem ve smyslu § 21 odst. 3 daňového řádu. Takové podání pak zcela nepochybně spadá pod rozsah neurčitého právního pojmu "podání učiněné za použití jiných přenosových technik" [byť zajisté lze souhlasit se žalobcem, že technická podstata v zákoně příkladmo vyjmenovaných přenosových technik (dálnopis, telefax) nese v porovnání s elektronickým podáním stopy tzv. morální zastaralosti, což však na podstatě věci nic nemění] a jako s takovým je s ním nutno nakládat v režimu § 21 odst. 5 daňového řádu. Ostatně poté, kdy žalobce učinil své elektronické podání na nesprávnou adresu (podatelna@os2.os.ds.mfcr.cz), žalovaný mu z této adresy bezprostředně odpověděl (skutečnost, že mu tato zpráva byla doručena, žalobce potvrzuje i v kasační stížnosti), že tato adresa není určena pro datové zprávy s daňovým podáním, označil adresu, na níž lze podání v daňových věcech učinit a zároveň ho poučil o povinnosti postupu dle § 21 odst. 5 daňového řádu. Na toto upozornění však žalobce nijak nereagoval.“

14. Krajský soud nemá v nyní projednávané věci důvod se od právního názoru Nejvyššího správního soudu jakkoliv odchylovat, neboť skutkový stav v daném případě je v podstatě identický se skutkovým stavem v nyní projednávané věci a právní úprava, kterou na věc aplikoval Nejvyšší správní soud, byla převzata téměř beze změny do současného daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně zasílala podání se zaručeným elektronickým podpisem na e-mailovou adresu správního orgánu prvního stupně, která, přestože obsahuje ve svém textu slovo „podatelna“, není určena k přijímání daňových podání. Navzdory tvrzení žalobkyně, na tuto skutečnost byla správním orgánem prvního stupně vždy bezprostředně po učinění tohoto podání upozorněna, včetně upozornění na povinnost provést podání kvalifikovanou formou, přičemž na tuto výzvu žalobkyně nijak nereagovala. Proto se krajský soud ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že taková podání je třeba v souladu s § 71 odst. 3 daňového řádu považovat za neúčinná. Pokud žalobkyně poukazuje na odlišný doktrinální názor, obsažený v komentáři Wolters Kluwer, k tomu krajský soud předně uvádí, že doktrinální názor, obsažený v odborné literatuře (komentáři k zákonu) obecně nepředstavuje právní názor, kterým by byl soud při svém rozhodování vázán, může být toliko pomůckou či podpůrným argumentem při interpretaci a následné aplikaci daného ustanovení zákona, pokud nelze z jeho znění dovodit jednoznačný právní názor. V tomto směru se doktrinální názor zcela jednoznačně odlišuje i od právních závěrů, vyslovených v judikatuře správních soudů v čele s Nejvyšším správním soudem, které sice nevyvolávají „precedenční“ závaznost, nicméně v souladu s ústavním požadavkem na předvídatelnost soudního rozhodování a právní jistotu účastníků řízení je (i s ohledem na respektování role Nejvyššího správního soudu při sjednocování judikatury správních soudů) žádoucí, aby nedocházelo k přijímání odlišných právních závěrů (tzv. rozbíhavosti judikatury) správními soudy ve vztahu k obdobným otázkám, pokud to odlišnosti v rámci skutkového stavu neumožňují. Nadto nelze souhlasit s názorem žalobkyně, že doktrinální názor vyslovený v citovaném komentáři Wolters Kluwer k § 71 odst. 3 daňového řádu je v rozporu se závěry žalovaného, když je zde zřetelně konstatováno, že „správce daně zveřejněním adresy podatelny z hlediska uživatelské praxe dopředu deklaruje, zda umožňuje využití e-mailové komunikace nebo vyžaduje komunikaci přes webové rozhraní, pomocí něhož

je zpřístupněna příslušná aplikace umožňující činit elektronická podání. V této souvislosti je třeba upozornit na to, že tentýž správní orgán může coby správce daně zveřejnit jinou elektronickou adresu než tu, kterou musí zveřejnit pro agendu týkající se obecného správního řízení. Možnost zřídit vícero adres elektronických podatelen vyplývá explicitně i z § 1 vládního nařízení č. 495/2004 Sb., který stanoví, že orgány veřejné moci provozují jednu nebo více elektronických podatelen (...). Bude-li daňové podání učiněno na adresu elektronické podatelny, která není určena pro daňové záležitosti, nelze toto podání považovat za podání perfektní. Otázkou ovšem je, zda na takové podání nazírat jako na podání vadné a ve výzvě podle § 74 upozornit podatele na to, že je nutné podání učinit na elektronickou adresu za tím účelem zveřejněnou, nebo zda na něj nahlížet jako na podání podané jinou přenosovou technikou ve smyslu odst. 3 (tj. pohlížet na něj obdobně jako na faxovou zprávu, která vyžaduje následné potvrzení či zopakování kvalifikovanou formou podání do pěti dnů, a to bez ohledu na to, zda obsahuje uznávaný elektronický podpis, či nikoli). Současná praxe správců daně se kloní k druhé z uvedených variant.“ (...) Marrné uplynutí pětidenní prekluzivní lhůty znamená, že se na podání hledí jako by vůbec nebylo podáno, tj. není s to vyvolávat žádné právní účinky.“ Krajský soud proto ani v tomto případě neshledává námitku žalobkyně za důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

15. Na základě výše uvedeného krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
16. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
17. Jelikož krajský soud ustanovil usnesením ze dne 25. 6. 2017, č. j. 29 Af 36/2017-99, zástupcem žalobkyně advokátku JUDr. Alenu Prchalovou, Ph.D., v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí odměnu advokáta, včetně hotových, výdajů stát. Odměna zástupkyně žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě ustanovené zástupkyni žalobkyně náleží odměna za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, další písemné podání ve věci samé), a to ve výši určené dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy $2 \times 3 \times 100$ Kč. Náhrada hotových výdajů je podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu určena paušální částkou za jeden úkon právní služby, tedy 2×300 Kč. Protože advokátka žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Celkem odměna a náhrada hotových výdajů advokátky žalobkyně činí 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu